

сжщностъ, тѣ искатъ да се възползуватъ отъ съня ѝ, за да я погубятъ.

Но Евираднусъ е на щрекъ: той ще защити маркизата.

II.

Евираднусъ влиза преди тѣхъ въ голѣмия чертогъ на двореца, дето е сложена вечерята. Той потърсва мѣсто, дето да се скрие, за да не изплаши маркизата до мига, когато ще я освободи отъ двамата ѝ опасни придружници. Просторниятъ чертогъ е обиколенъ отъ вси страни съ по една редица коне, на които сж възседнали рицари; тия коне и рицари не сж живи, а направени отъ дърво и тенекия, кухи; нищо нѣма подъ желѣзото и стоманата, изобразяващи стари юнаци; нищо нѣма и подъ облѣклото, и подъ конскитѣ наметала, които се спущатъ чакъ до пода. Евираднусъ сваля отъ едно седло съоржженията, представящи рицарь, и се качва на тѣхно мѣсто върху стоманения конь. Облѣченъ въ желѣзна броня, съ шлемъ и желѣзни ржавици, той се не отличава отъ другитѣ: той очаква.

III.

Владиславъ и Сигизмундъ придружи-

ха маркиза Мао, която влѣзе съ ужасъ въ тоя голѣмъ и тъменъ чертогъ.

— Ако не бѣхте ме придружили тайно, — казва имъ тя, — навѣрно щѣхъ да умра отъ страхъ.

Но двамата другари я успокояватъ и вечерятъ съ нея. Тѣ я хвалятъ, тя ги слуша унесено, а въ това време питието почва да действува . . . и тя заспива.

IV.

Мао спи. Какво да правятъ сега? Преди всичко, на кого отъ двамата ще принадлежи лужичкото кралство? Тѣ си хвърлятъ жребей за кралството, безъ да подозиратъ, че единъ свидетель ги дебне и се готви да ги накаже.

V.

Сигизмундъ е спечелилъ. За да завършатъ дѣлото си, тѣ ще погубятъ маркиза Мао въ нѣкое подземие на двореца. Владиславъ вече отваря похлупака и пропастьта зѣйва . . . Сигизмундъ улавя подъ мишници заспалата Мао, Владиславъ я хваща за краката — и тѣ я понасятъ къмъ подземието, когато Сигизмундъ вдига глава и отведнѣжъ се спира: между похлупака и тѣлото на Мао се е изправилъ снаженъ рицарь, съ издигнатъ мечъ.